



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roberti Tvrneri Devonii Oratoris Et Philosophi
Ingolstadiensis Panegyrici Dvo**

Turner, Robert

Ingolstadii, Anno M. DC. IX.

Robertvs Tvrnervs Nicolao Fritzherberto Anglo, Nobilissimo adolescenti S.
P. D. Dvacvm. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69598](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69598)

sed in Iuriconsulto Poëtam & Oratorem. fac periculum in vincula, aut soluta oratione, miraberentur homulum, ex omnibus vnum, tanto iudicio fuisse, ut putaret reconditiorem Iuris scientiam facile putet, nisi conditiorem hanc literaturam, tanquam saltem interspergat. non erit rabula ex foro, Cicero erit, si VENDIVS ei sit Macenas. pulchrum est, fuisse Macenatem Ciceroni. perdes hanc laudem? perdes, bone si non adiuues. Vale. Ingolstadij.

ROBERTVS TURNERVS
NICOLAO FITZHERBERTO ANGLO,
Nobilissimo adolescenti S.P.D.

D V A G V M.

VIII.

Eloquentia summa vis est (mi NICOLAE) ^{mi} penè diuina. nam natura, si langueat, nervos, obsolescat, splendorem quendam solet adferre. maxima profectò laus, nisi illa maior, quod quos natura homines vel morum suauitate limarit, vel ingenij asperitate sinxerit, eos eloquentia alios atq; alios tanquam diuina quadam virgula cudat atque efformet. quid natura extulit aculeatius Cicerone? videtur mihi natus ad Antonium aliquem aut Verrem conuictis figendum. exquisito tamen eloquentia artificio consecutus est, ut in Casaris, Deiotari, Archia laudat.

bus, subsidente natura impetu, humanitatis quaedam effigies in eo luceat. Antonius contra facillimis moribus perpolitus cum vitia & aduersarios perstringeret ad rostra, artis excitatus viribus, furere Cicero ni videtur. quid ex vltima memoria repeto veteres? ex tuis (mi FITZHERBERTE) literis perspexi liquidò, naturam eloquentia cedere. tu si quidem natura es dalcis, vt dulcedine voluntates omnium illicias; tu natura humanus, vt humanitate omnium animos occupes: in literis tamen, quas ad me non ita pridem dedisti luculenter Anglicas, eloquentiam ita tibi subsidio comparasti, vt ex asperitate totus aptus appareas. Deus bone, qua hæc noua FITZHERBERTI facies? qui totus videbatur affluere venustatibus, pungit, premit, exagitat. at quid de te merui male, quem tam duriter tractes? quid admisi sceleris, quem interrogando, tanquam Socrates alter, vigeas? aut tanquam Chrisippus aliquis argumentando constringas? an illa tibi videtur labes conuitio tam acripianda, quod BRISTOLI & FOVRDI operam mihi in meo libro mittendo vicariam supposuerim? noui tuum sensum, amicitiam scilicet nostram, cum sit sincera, nullòque simulationis tegumento inuoluta, non pati riualet. cum omnia tua, tanquam mea mihi pateant: non vis aliorum interponi operam, qui mea tibi, tanquam aliena, extorqueant. si id est, mi NICOLAE, cauebo profectò debinc, ne in tuis literis potius audiam argutum Socratem furentem Anglicè, quam

quam

quàm disertum FITZHERBERTVM suauitatem
 latinè. siquidem cùm in omnes ego partes aciem dil-
 genter intendã, ne quid videar amicitiam leuissimã
 causis collectam violasse: tum acerrimã cautionem in
 eam partem adhibeo, ne quam particulam infirmã
 illius amicitia, quam tu mihi beneficiis, ego tibi be-
 seruantia, vterque vtrique beneuolentia, vna con-
 iunctione, studiorumq; communionem arctissime sa-
 ximus. quare si quid opera FOVRDI aut BRISTOL-
 de libro meo interposita suspicionis iniecerit, quã
 tibi non crederem omnia vt humano, vt iusto, vt o-
 mico: vide sis, ne dum nostram amicitiam vana suspi-
 cione violes, & humani, & iusti, & amici vera me-
 mina amittas. sed apage sis hunc librum, cuius ego in-
 duram eò fero molliùs & equiùs, quò & tibi, qui se-
 uaueris, suspicandi de meo animo; & mihi, qui per-
 derim, querendi de tua suspitione maiorem occasi-
 nem obiecerit. vis, apertus sim? ego tibi de libro com-
 do omnia, lege ea, vt tu mihi errore hac in re retribu-
 ti humanitatis tuæ riuulũ (riuulus enim faciliè hanc
 maculam eluet) aperias: atq; Anglicarum literarum
 aculeos, qui fixerunt acriter, mihi lenias quam pri-
 mùm epistolæ latinæ suauitate. literas, quas Nicolsi-
 no ad me dederas, Lutetia recepi, ex quibus haustu-
 luptatem, quantam dicendo consequi non possum, vel
 quòd amoris sale resperse erãt; vel quòd te loqueban-
 tur fingendæ orationis artificem. quanquam erant
 quoque antiquæ tuæ negligentia noua quedam re-
 figia

figia haud leuiter pressa. nam periodi disfluebant. vbi nerui, quos notauit? sententia non alia ex alio nexa. vbi prudentia, quam toties docui, non posse doceri? in loco etiam communi haeres, triumphas. quorsum tam magna crepida huic pusioni? quorsum amplificationes ista tenuitati epistola? oratio reliqua tersa est. mihi crede. & petita ex medio Cicerone, plane digna Fitzherberto. id est, eo, qui cumulum eloquentiae facile consequetur, si nervos paululum intenderit. ad quam gloriam, ut ego tibi faces praferam, de imitatione pauca, qua mens animus iamdiu parturit, proximis fortasse literis adumbrabo. in quibus facile perspicies, quibus periodi vinculis solent constringi, ne dissipata hiant; quae figurae & amplificationes, cui dicendi generi intexi debent, item qua ratione cuiusque authoris artificium eliciendum sit, quibus rebus tota penè imitationis doctrina continetur. Vale. Parisiis.

ROBERTVS TURNERVS

GVLIELMO ALANO, PATRONO, SANCTISSIMO, DOCTISSIMO S. P. D.

DVACVM.

IX.

Viuo, & tibi (doctissime ALANE) quoad viuam, viuam valeo, & tui (id tua in me beneficia innume-

nume-